

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ,
Strada Iuliu Maniu Nr. 31

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Abonament: 300 Lei la an

Redactor responsabil:
Protoiereu DUMITRU ANTAL

DE NAȘTEREA DOMNULUI

Un nesecat izvor de lumină și viață s'a scurs de nouăsprezece veacuri prin lume. Începutul lui pornește dela ieslea minunată din Vifliemul Iudeii, unde „*Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit întru noi... plin de dar și de adevăr*“. (Ioan, I, 14.)

Istoria ne amintește de temple ruinate și altare pustiite, iar aceste rămășițe ne aduc aminte de grozăviile sângeroase ale atâtor jertfe omenesti, de păcat și întuneric, de superstiții și nebulie. Lumină însă s'a făcut, întunericul a perit, altarele idoloilor s'au prăbușit, fumul jertfelor sângeroase s'a stins și o împărăție nouă, împărăția păcii și adevărului a cuprins pământul. *A intrat Iisus, Fiul lui Dumnezeu în lume!*

Auzim de oameni și popoare întregi, că supremul lor scop al vieții a fost să trăiască fără nici o restrângere în plăceri și desfrâu, să se iubească numai pe sine și ale lor, fără nici o milă față de cei ce le-au greșit, grupări și asociații de oameni plini de patimă și ură. Iată însă că răsfoid mai departe paginile istoriei, descoperim aprecieri considerabile, scrise de un Plinius, cuvinte, cari ne spun de o anumită castă de oameni, cari s'au legat prin jurământ să nu comită nici o fărâdelege, nici un furt, nici un omor, nici o altă faptă rea, oameni cari țineau cu sfințenie legământul lor. Acești oameni duceau o viață de înfrânare și curăție, încât i-au pus în uimire pe păgâni. Iubirea lor de oameni a stors admirația celor mai înverșunați dușmani.

Cine i-a influențat?

Câteva cuvinte: „*Iubește pe Dumnezeu peste toate și pe aproapele tău ca pe tine însuși!*“ Cine le-a rostit? *Iisus*, cel născut în peșteră!

Cea mai mare parte din oamenii pământului au fost decăzut rușinos, asemenea animalelor, lipsiți de dreptate și răsplăță, adevărate unelte în mâinile unor stăpâni fără de inimă, robi purtați în lanțurile iobăgiei. De-odată însă lanțurile cad, robii de odinioară sunt socotiți ca oameni cu aceleași drepturi și îndatoriri, iar cuvântul „iobăgie“ cade ca o pată rușinoasă peste poporul, care îl mai tolerează.

Lumea veche ni-i arată pe supuși ca pe niște sclavi fără de voință; ne-o arată pe femeie ca pe sclava bărbatului, ne arată strigătul desnădăjduit a nenumărați copii aruncați și expuși pierzării. Pe când lumea cea nouă ne prezintă pe supuși având drepturi egale cu cele ale stăpânului, pe femeie ridicată și cinstită alături de bărbat, și pe copil obiect al dragostei și gingășiei nevinovate. Cine a produs această schimbare? Acela, care i-a învățat să se roage: „*Tatăl nostru...*“; Acela, care a zis: „*Dați împăratului, cele ce sunt ale împăratului, și lui Dumnezeu, cele ce sunt ale lui Dumnezeu*“; care a zis: „*Femeie iată fiul tău*“; care a zis: „*Cine primește pe unul din aceștia mici în numele meu, pe mine mă primește*“, **Iisus, cel născut din Fecioară.**

A fost o vreme când o mare parte din oameni au trăit fără nici un ajutor și sprijin dela nimeni, în sărăcie și desnădejde. Partea acestor oameni în lume era doar munca și foamea, iar lacrimile și suspinele lor istovitoare, treceau fără să trezească ecou în inimile împietrite ale unor stăpâni îmbuibăți în plăceri și avuții.

Dar ce schimbare! Vine vremea, că săracii sunt socotiți ca și bogații. Ei își gă-

sesc sprijin și ajutor în casa bogăților; chiar regi și împărați puternici se înduioșează spre a-i mângăia și primi. Cine a făcut aceasta? Cine altul o putea face, decât *Iisus, cel născut în peștera săracă din Vifliem.*

Timpurile mai noi ne vestesc curajul și tăria a mii și mii de bărbați și femei cari au părăsit viața plină de plăceri și patimi păcătoase și s'au hotărît să ducă o viață curată, o viață de lăpădare de sine și servicii de bună voie, pentru a alina suferințele atâtor bolnavi ce zac prin spitale. Nimic nu-i îngreșează, nimic nu-i sperie, își îndeplinesc cu eroizm sarcina la care s'au angajat. Cine i-a însufletit? Cine i-a hotărît la aceasta? Acela care a zis: „*Ceea ce faceți pentru cel mai mic dintre frații mei, pentru mine o faceți*“. Este *Iisus, cel născut din Fecioară*, pentru mângăierea și alinarea suferințelor celor mulți!

Cu un cuvânt, întreaga lume nouă, progresul, științele, arta, viața, datinele și legiurile ei, se razimă pe un singur nume: **Iisus.**

Mii și mii de oameni și-au jertfit de bună voie viața pentru El. L-au urmat fără șovăire pe calea Sa spinoasă. Nici o putere lumească, n'a putut zmulge această dragoste din inimile lor. Și acest nume este cuprins și azi cu dragoste și bucurie în mii și milioane de inimi omenești.

Persoana Sa, viața Sa, învățătura Sa este și trebuie să fie temelie vieții noastre publice și particulare, idealul moralității și pilda tuturor virtuților noastre.

Iată meditația noastră de **Nașterea Domnului.**

De veacuri această slăvită Sărbătoare a umplut de bucurie și nădejdi sufletele oamenilor. Întru nimic nu se cade să fim mai pe jos decât înaintașii noștri. Fie ca însufletirea și înțelegerea străbună să ne învrednicească a prăznui cu evlavie cunoscută această sfântă și mare Zi încă mulți și fericiți ani.

I. V.

*Sărbători vesele și An-Nou fericit
dorim tuturor abonenților, colaboratorilor
și prietenilor noștri.*

SPRE BETLEEM

Creștine, tu care cu fală porți acest nume prin șirul celor 1929 de ani, te-ai gândit vr'odată și la originea lui? El astăzi ți-s'a dat; căci astăzi se încheie șirul acestor ani, de când s'a săvârșit cea mare minune, — prezisă de profeți.

Cu ea se deschide cea mai însemnată pagină din istoria omenirii, și nici vechimea timpului n'a slăbit amintirea ei, căci ea trăește prin generații viu în sufletul tuturor.

1929 ani au trecut dela consemnarea consulului Quirinuis, când printre mulțimea neobicinuită venită în cetatea lui David, străbăteau cu greu — în modestia lor — țeslarul Iosif și logodnica sa Maria, în căutarea unui adăpost peste noapte. În staulul de oi, — departe de strălucirea și deșertăciunea lumii, — în sărăcie și obârșie jonică s'a născut cel mai mare Împărat, Arhireu și Învățător, — însuș Fiul lui Dumnezeu.

Dar și aici, în peștera scundă, l-au găsit Magii luminași prin revelația divină și conduși de steaua neobicinuită și neexplicată nici chiar de lunetele astronomice ale lui Keppler, căci prin nașterea Lui, peștera și-a luat înfățișarea celui mai mareș palat, luminat de lumina Lui divină și împodobit de darurile așternute la picioare și aduse de Magi. Chiar și puternicul Irod a simțit plinirea vremii și s'a cutremurat de măreția evenimentelor împreună cu sftetnicii și poporul său.

Ce frumos se destramă din negura trecutului, în această seară sfântă, minunea sfântă, sintetizată în duioase cântece și colinzi ce răsună la ușile colibelor și porțile palatelor de-opotrivă. Este semnul de biruință a primilor creștini și martiri. Și totuș, numai din tradiție îl mai cunoști. Coborâ-te azi în adâncul sufletului tău, gândește-te la numele Lui, pe care l-ai moștenit prin baia botezului și jertfa adusă pe cruce. Cel puțin azi lapădă-te de tine, urmează-i prescripțele, căci a venit în lume și s'a jertfit pe sine pentru mântuirea noastră. E greu să te ridici din noianul păca-

telor ce te apasă spre glia din jur; dar încearcă și vei isbuti! El bate din nou azi, — nu la poarta cetății lui David, — ci la porțile sufletului tău.

Deschide-i, ți-o cere legea ospitalității, iubirea creștinească și însuși mântuirea ta.

Lapadă azi toată grija cea lumească, îndreaptă-ți ochii sufletului spre Betleem, căci de acolo îți va veni și mântuirea... sau pierzarea.

Gândește-te mereu spre Betleem, la numele și posibilitatea mântuirii, răscumpărata cu sângele Lui, și atunci cu sufletul senin și ușurat îl vei aștepta și la noua Lui venire, când te va judeca. **V. Mateiu.**

Ființa omenească.

Elementele constitutive ale ființei omenești sunt numai două: trupul material și sufletul spiritual, căci cuvintele dela Gen. 2, 7: „Și a făcut Dumnezeu pe om, țărână luând din pământ și a suflat în fața lui suflare de viață, și s'a făcut omul cu sufletul viu“, prin care se descrie în Sf. Scriptură felul creațiunii omului, lămuresc în acelaș timp și însaș constituția naturii omenești.

Din citatul acesta înțelegem că trupul este creat pentru suflet, iar acesta pentru însuflețirea celui dintâi, din unirea amândurora rezultând o ființă vie, — ființa omenească, omul, și anume în felul că principiul de viață și al tuturor acțiunilor omenești, — vegetative, sensitive, intelectuale, — e sufletul.

Mai înțelegem din citatul amintit, că corpul omului, deși făcut din elemente materiale acu existente, este totuș superior tuturor corpurilor celorlalte viețuitoare, căci pe când celelalte lucruri și ființe din natură, s'au făcut numai prin porunca lui Dumnezeu, corpul omului a fost făcut prin acțiunea nemijlocită a lui Dumnezeu; — și mai înțelegem că sufletul a fost dat omului prin suflare dumnezeiască, și astfel, după însaș origina și natura sa, este cu totul superior trupului și tuturor lucrurilor făcute, — este adecă o substanță de sine stătătoare, imaterială, liberă și nemuritoare,

și poate astfel exista și fără trup, cum se zice în Eclesiast: „Și se va întoarce țărâna în pământ, precum a fost, iar sufletul se va întoarce la Dumnezeu, care l-a dat.“

Faptul deci că ființa omenească e alcătuită din două elemente atât de deosebite și totuș atât de unite între olaltă, motivează întrebarea: în ce formă se prezintă unirea acestor elemente? În ce fel de legătură stau ele între olaltă, și care-i importanța trupului în raport cu sufletul, în alcătuirea ființei omenești, și peste tot, care-i contribuția fiecărui element în acțiunile omenești?

Chestiunea are rost, căci prezentarea ei în formă eronată, chiar și atunci când nu pornește din spirit de opoziție față de adevărul creștin, poate fi motiv de tulburare sufletească și poate produce concepții străine de adevărata credință creștină, profesată totdeauna de Biserica noastră ortodoxă.

Firește articolul de față n'are menirea să prezinte chestiunea în toată extensiunea și sub toate aspectele ei, — ceva imposibil, ci numai s'o schițeze în mod sumar.

Referitor la problema aceasta, spune dogmatistul rus Silvestru, episcop de Canei, următoarele: „Deci, corpul omului a fost creat de Dumnezeu pentru ca să fie insuflat cu suflare de viață și din această cauză numai omul trebuia să fie cu suflet viu. Prin urmare, dacă n'ar fi fost suflarea de viață în corpul omului, el n'ar fi fost viu sau complet, cum este omul actual. Pe de altă parte, dacă n'ar fi fost corpul omului, în care să se sufle suflarea de viață și care să primească sufletul, atunci omul iarăși n'ar fi putut fi complet, și deci o ființă, care să întrupeze în sine unitatea lăuntrică și organică formată din cele pământești și cerești, din cele materiale și spirituale. De aceea, însemnătatea corpului omenesc creat de Dumnezeu, se determină nu atât prin el însuș, pe cât de scopul înalt, pentru care a fost creat, fiind predestinat și adăptat a sluji pentru totdeauna ca organ esențial și indispensabil pentru toate funcțiunile vieții sufletului omenesc, însădit într'ânsul de Dumnezeu, sau ca să fie totdeauna deși parte inferioară, totuși esențială și indispensabilă a naturii omenești.“

Deci trupul omului, — peste tot vor-

bim de situația omului după căderea în păcat, — deși trecător, muritor, totuși în timpul vieții pământești este instrumentul, tovarășul și conlucrătorul necesar și nedespărțit al sufletului în toate actele vieții. Așa citim în Sf. Scriptură că trupul se împotrivesc sufletului (Gal. 5, 17), și-l împiedică în cele mai înalte și nobile aspirațiuni, neexceptând nici tendința către Dumnezeu (2 Cor. 4, 6), și totuși sufletul fără trup nu poate să facă nimic, nici bine nici rău: „Pentru că noi toți trebuie să ne arătăm înaintea divanului lui Hristos, ca să ia fiecare după cum a făcut, cele ce s'au lucrat prin trup, ori bine, ori rău.“ (2 Cor. 5, 10).

De notat trebuie faptul că vechii învățători bisericești, priveau trupul atât ca instrument artistic adaptat la cerințele sufletului, dar și ca parte integrantă a naturii omenești, astfel că omul e om numai fiindcă constă din suflet și din trup, și de n'ar fi trupul, el n'ar fi om adevărat. Apărând doctrina aceasta față de gnostici, apologeții creștini susțineau că trupul nu numai nu-i de prisos pentru suflet, dar îi servește ca organ nedespărțit, ca tovarăș și conlucrător, și deci trebuie să învie pentru a participa la veșnica răsplată împreună cu sufletul.

Irineu zice: „Omul complet este unirea sufletului cu trupul care a primit duhul Tatălui..., căci făptura trupească singură nu este om întreg, ci este trupul omului și parte a omului, iar sufletul nu este om, ci sufletul omului și parte a omului.“

De altă parte nu trebuie uitat că „trupul fără suflet este mort“ (Iac. 2, 26), adică trupul singur prin sine n'are viață și nu poate trăi, ci trăește numai în urma legăturii sale cu sufletul, care-i dă viață și care-i unicul principiu de viață și acțiune în om.

Și tocmai în urma faptului că sufletul în om este prin sine însuș și în mod nemijlocit principiu vieții, însufletind trupul, este el și atât de intim unit cu trupul, încât nu numai că exercită o înrăurire asupra lui sau „locuește în el“, ci mai mult formează cu el o natură.

Firește însă sufletul și trupul nu țin de aceeași ființă în sensul cum țin de același trup două membre diferite, ci împreună,

prin unirea lor, formează natura întregă. Sufletul și trupul nu stau lângă o altă, în „legătură desfăcută“, mecanică sau dinamică, cum ar sta d. p. demonul într'un îndrăcit, ci sunt împreună legate într'o unitate de natură substanțială.

Astfel că deși sufletul omenească poate să existe și să fie activ și fără trup, totuși fără el nu poate să existe și să lucreze în „măsura sa specifică — omenească“, nu-i „complet“ (în sens impropriu) și are nevoie de trup pentru „completare“, firește nu pentru a fi spirit rațional complet, ci pentru a fi om complet, și astfel se înțelege ușor și contribuția sufletului și a trupului în toate acțiunile omenești.

Numai compus din suflet și trup e omul complet și-și poate îndeplini scopul existenței sale.

Prin moartea trupească, ființa omenească se descompune în cele două elemente constitutive, — se desființează adică unitatea de viață dintre trup și suflet, în felul că trupul putrezește, „se întoarce în pământul din care e luat“, iar sufletul nemuritor „se întoarce la Dumnezeu care l-a dat“, unde continuă o viață curat spirituală, într'o stare de fericire sau nefericire, după faptele bune sau rele făcute în viața pământească.

Realitatea unei recompense imediat după moarte, o lămurește Sf. Scriptură în parabola cu bogatul nemilostiv și săracul Lazar.

Firește, situația aceasta a sufletului e numai de natură provizorie și se hotărăște la *judicata particulară*, căreia se supune numai sufletul și care se ține imediat după moarte, după cum spune Ap. Pavel: „Hotărât este omului odată să moară și apoi să fie judecat.“ (Evr. 9, 27.)

Provizoratul acestei situații durează până la *judicata universală*, care se va ține la sfârșitul veacurilor și căreia vor fi supuse — trupul și sufletul — și se va da, după fapte, răsplata definitivă.

La *judicata particulară* se judecă numai sufletul pentru faptele sale, la cea generală — sufletul și trupul. Acolo se fixează o situație provizorie, aci una definitivă.

ob.

Ședințele Sf. Sinod.

Sesiunea prorogată a Sf. Sinod s'a deschis la 9 Dec. c. și a ținut ședințe timp de 5 zile, debătând și aducând hotărâri în următoarele chestiuni mai importante:

Privitor la recăsătorirea a patra oară a mirenilor, s'a hotărât să se dea chiriarhilor libertatea de a decide asupra fiecărui caz în parte.

Broșurile cu caracter religios vor putea fi răspândite dintr'o eparhie într'alta, numai cu prealabila autorizațiune a chiriarhului. — Nu înțelegem ce rost are această cenzurare și restrângere a libertății de circulare a cărților cu conținut religios. Mai de grabă se impunea o cenzurare dogmatică a acestor cărți înainte de apariție.

S'a ratificat numirea noului președinte al Consistoriului Spiritual central, pr. Georgescu-Dușumea din București, iar ca supleant pr. Victor Marghescu din Craiova.

Constatându-se că repausul duminical nu se respectă, se va interveni la guvern să ia măsuri de respectare cu stricteță a acestei legi. Guvernul va fi rugat, apoi, ca la slujbele ce se fac cu prilejul sărbătorilor naționale, să se țină seamă de prerogativele bisericii dominante.

Preoții vor putea presta jurământ în fața instanțelor judecătorești, dar numai cu deslegarea episcopului.

Pentru prevenirea substragerii unor mireni de la căsătoria religioasă, se va interveni la guvern ca să se introducă în codul civil și obligativitatea căsătoriei religioase.

În ședința a treia, P. Sf. Sa episcopul Visarion Puiu, a informat Sf. Sinod despre starea facultății de teologie din București, arătând că este lipsită de săli de cursuri; nu ține nici o legătură cu Patriarhia și nici cu Sf. Sinod; internatul teologic este condus de un mirean, în loc să fie un membru din cler.

S'au stabilit atribuțiunile inspectorului Cons. central bisericesc. Acest inspector nu va avea dreptul să inspecteze Mănăstirile fără expresa chemare a episcopilor, pe motiv că acestea stau sub directa autoritate a episcopului. Cu toată dependentă directă a mănăstirilor, noi credem că inspectarea lor ar ajuta prosperării lor și mai ales ar

pune capăt multor abuzuri ce se săvârșesc în unele mănăstiri, cari sunt ținute în adevărată stare de sclăvie.

Pentru ultima oră s'au dat autorizații de hirotoniri pe cale extraordinară a unor învățători absolvenți ai școalelor normale confesionale din Transilvania. Toate parohiile vacante, pe viitor se vor completa numai cu absolvenți de seminarii din vechiul regat și Basărabia.

S'a aprobat înființarea mănăstirii Dobrovăț, în eparhia Hușilor.

Învățământul religios din liceele și școlile militare, va fi în grija episcopatului militar.

S'a votat regulamentul privitor la manualele de religie, numindu-se o comisiune specială pentru aprobarea lor.

S'a hotărât ca administrația Institutului biblic și a revistei „Biserica ortodoxă“ să treacă asupra Cons. central bisericesc.

Sf. Sinod a hotărât să intervină la ministerul instrucțiunii ca, până la aducerea proiectului de lege pentru organizarea învățământului teologic, să se prevadă în legea învățământului universitar, ce se va depune în curând la Cameră, următoarele: Facultățile de teologie să funcționeze în cadrele universitare, însă în mod autonom,

Sinodul își va exercita drepturile de control prevăzute în legea de organizare bisericească. Ori ce numire de profesori la facultățile de teologie, se va face numai cu asentimentul Sinodului.

Chiriarhul locului va controla învățământul din punct de vedere al doctrinei, cât și ținuta religioasă și morală a profesorilor.

Înființarea sau desființarea catedrelor la facultățile de teologie, se va face numai cu consimțământul Sinodului.

Sf. Sinod mai cere să se înființeze pe lângă fiecare universitate câte o biserică, la ale cărei slujbe religioase să asiste întregul tineret universitar și pe lângă fiecare facultate de drept, câte o catedră de drept canonic.

Luându-se în discuțiune memoriul călugărilor, nu s'a admis federalizarea averilor mănăstirești, ca fiind contrară canoanelor, iar pentru mărirea alocăției de hrană, se va interveni la guvern. S'a refuzat ce-

rerea tipografiei Cărilor bisericești, de a i se da monopol asupra icoanelor bisericești.

În ședința de Sâmbătă, 14 Dec. c., președintele I. P. S. S. Mitropolitul Pimen a adus omagii în numele Sf. Sinod, I. P. Sf. Sale Patriarhului Miron, care a împlinit 10 ani de când este în fruntea Bisericii noastre ortodoxe. I. P. Sf. Sa Patriarhul Miron, fiind de față, a mulțumit, dorind ca acest iubileu să fie un început de organizare a instituției Patriarhiei și a învățământului teologic.

După desbaterea chestiunilor dela ordinea zilei, dl Dr. V. Moldovan, subsecretar de stat, a citit mesajul de închidere a sesiunii Sf. Sinod.

Congresul studențesc dela Craiova.

În zilele de 1—4 Decembrie c. s'a ținut la Craiova al treilea congres general al studenților creștini din România. Au participat aproape 4000 de studenți și studente din întreaga țară. Aceste zile au fost pentru vechea cetate a Banilor, adevărate zile de praznic național și înălțare sufletească. Atmosfera atât de solemnă în care s'au desfășurat lucrările acestui congres, seriozitatea cu care s'au discutat problemele vitale ale acestei națiuni mult încercate, probleme privite cu o justificată îngrijorare de către actuala generație studențească, conștientă de răspunderea zilei de mâine, marchează o nouă eră în viața tineretului studios.

Firul roș, care a condus toate discuțiile și hotărârile, este *naționalismul integral*, sub flamurile căruia s'a înrolat studențimea dela începutul mișcărilor ei.

Problemele ce frământă sufletul tineresc de azi, alături de datoria cărții, prezentate într'un mod bine studiat și documentat de către raportori, sunt cea mai elocventă dovadă că studențimea este avangarda națională, așa cum a fost întotdeauna. Prin instinctul ei visionar simte și vede mai clar pericolele cari amenință principiul conservării naționale.

Între problemele discutate amintim pe aceea a străinilor neasimilabili și care pre-

zintă un pericol iminent pentru noi ca stat. Problema culturală, romanizarea orașelor, chestiunea învățământului superior, chestiunea fraților de peste hotare și alte probleme profesionale.

Ceea ce este însă mai îmbucurător pentru noi este faptul că studențimea simțind un gol în sufletul ei, un gol în educația concepută integral, simțind nevoia rugăciunii, *a cerut înființarea de capele la Universități*. Acesta este semnul revenirii la calea cea bună.

Principiul naționalismului integral s'a făurit în umbra modestelor bisericuțe de bârne ruginite, în ritmul misticelor psaltichii. Dacă datorită acestei cetăți a sionului, acest neam a putut rezista, apoi să nu se uite, că tot de pe metereșele acestei cetăți se va striga biruința finală, care este cuvântul lui Isus, ce trebuie să învieze și cele mai împietrite inimi. Aceasta este calea mării, nu a celei trecătoare, ci a celei veșnice, aceasta este calea biruinței.

Prin biserica noastră ortodoxă, care a stat de veghe neîncetat la căpătâiul acestui neam, și care cunoaște mai adânc nevoile lui, este concrescută cu el, numai prin ea se poate câștiga victoria finală.

Lucrările au decurs în cea mai demnă ordine și liniște și dacă în trecut s'au făcut unele greșeli, poate necesare, azi studențimea a dat cea mai frumoasă dovadă, — turnând cărbuni pe capul răuvoitorilor noștri, — că știe să se apropie de sanctuarul destinului acestui neam, cu sfințenie și cucernicie.

Dee Dumnezeu, ca la viitorul congres, ceea ce s'a atins mai palid acum — chestiunea religioasă și a regenerării morale — să formeze punctul capital.

Fl. Mureșanu.

Apel publicului românesc.

Iarăș se apropie Crăciunul și omenimea bolnavă din zilele noastre, iarăș va căuta să sărbătorească sosirea pe pământ a Aceleia, care a fost chintesența de bunătate, de bună înțelegere, de împăciuire pe lume.

Pentru 2—3 zile vor fi pline bisericile în toate țările și credincioșii vor ridica ru-

găciuni lui Dumnezeu. Se vor răsândi oamenii, în câteva clipe de reculegere, pentru ce ne aflăm în starea îngrijitoare de astăzi? Se vor întreba ei, în fața staulului dela Betlehem, dacă există medicină sufletească pentru boala de acum?

Dacă vor medita mai adânc credincioșii, vor găsi, de sigur, că și literatura contribuie, în mare parte, ca atmosfera să se pestilențieze.

Într'o societate omenească ce se respectă, își taie cărare și sunt aplaudate lucrările literare, cari întremează sufletul, și nu acelea cari îl întărâtă și mai mult și îi iau ori-ce ideale. Cărți bune ne trebuie, cărți tonice, cari să colinde din mână în mână, pentruca să fim vrednici de colindele strămoșești din sărbătorile Crăciunului.

Apelul nostru nu poate fi altul, nici în anul acesta, decât: *promovați răspândirea cărții bune în cercuri cât mai largi.*

Știm că cei ce se iubesc primesc daruri reciproc, dulceturi, bijuterii, blănuri, mobile și multe altele. Ce daruri pot să fie mai potrivite, pentru aceste zile mari, decât cartea?

Cartea poate deschide larg porțile spre gânduri frumoase, caritabile, nobile. Cartea scrisă cu sfințenia responsabilității sociale, cartea deșteptătoare în ceasul al 11-lea din toropeala penibilă, cartea, care, de sigur, nu te face bun sau rău, dar care contribuie să fi *mai* bun sau *mai* rău (după spusa lui Jean Paul).

De aceea rugarea societății noastre culturale este aceasta: cumpărați celor la cari țineți și câte o carte întremătoare și o așezați, dacă aveți pom de Crăciun, sub pomul de Crăciun, de nu-l aveți, pe noptiera persoanei la care țineți. Gândurile rele să dispară, în urmă cărților, cari știu să dea directivă sănătoasă.

Slavă Domnului! Mai avem și scriitori, cari ne fac cinste, scriitori, ce n'au pângărit altarul literaturii adevărate! Scriem rândurile de față în anul când unul din cei mai iubiți scriitori, dl Mihail Sadoveanu, a împlinit 50 de ani și ne-a dăruit atâtea volume de întremare sufletească.

„Astra culturală“

CUVINTE CĂTRE PREOȚI

12. Priveghiați și vă rugați!

„Iară dormind oamenii, venit-au vrăjmașul și au sămănat neghină în grâu și s'au dus.“
Mateiu 13, 25.

În grâul dătător de hrană sufletească, sămănat cu atâta belșug și dărnicie de Isus Christos, Satana a aruncat cu mână largă neghina lui, care a crescut așa de puternic, că amenință cu nimicire holda stăpânului. Nu i-a fost greu Satanei să facă această ispravă: slujitorii dormiau.

Această lăpădare în brațele somnului fără visuri a slujbașilor lui Isus Christos, e tot așa de veche ca însăși biserica întemeiată de El. Ea a început în grădina Ghetsimaniei, când bunul învățător se pregătea pentru jertfa de răscumpărare, iar stăpânii Ierusalimului pentru săvârșirea celei mai grozave fărâdelegi. În acele ceasuri Apostolii aveau chemarea de a priveghia, să nu se apropie fără de veste dușmanii aducători de pierzanie. Dar Apostolii venise dela ospățul Paștilor, vinul și carnea le îngreunase mintea și stomacul; ce putea fi pentru ei mai ispititor de cât un somn fără de grije?

Și Isus a fost batjocorit și răstignit. Dar după două mii de ani, câți nu caută să-L batjocorească și să-L răstignească pe Isus? El nu este încă mort. Cei mai aprigi dușmani ai creștinismului o simt aceasta; altfel cum ar putea fi explicate atacurile lor înverșunate împotriva lui Isus? Și dacă în grădina Ghetsimaniei nu le-a fost dată Apostolilor bucuria de a-L putea apăra pe Cel fără prihană de mâna batjocoritoare a fariseilor, — noi, urmașii de azi ai Apostolilor, avem datoria sfântă de a împiedeca săvârșirea zilnică de către cei fără de lege a ticăloșiei din ziua Patimilor.

Căci se pare, că nu vor mai înceta nici odată patimile grele ale lui Isus.

El este zilnic răstignit prin vorbe de ocară și prin fapte diavolești. Isus cel veșnic viu se roagă și azi Tatălui ceresc, ca să trimită binecuvântarea Sa peste fii oamenilor, dar înverșunarea dușmanilor Lui nu e cu nimic mai slabă azi, decât în zilele lui Pilat din Pont.

Priveghiați!

Că de n'ar fi adormit oamenii Stăpânului, Satana nu s'ar fi putut apropia de holdă și n'ar fi putut arunca sământa neghinei printre grâu. Aceasta este cea dintâi datorință a noastră: de a păstra în curățenie agrul lui Christos, de a ținea departe de el pe cei ce vor să samene neghină.

Iată: sămănătura incredințată nouă e plină de neghină și de bălării; semn, că cei ce aveau datoria de a priveghea să nu se apropie dușmanul, au dormitat.

Ci a sosit vremea să ne trezim. Dar această trezire nu trebuie să fie o trezire buimacă, speriată. Isprava Satanei nu trebuie să ne umple de mânie răzbunătoare, căutând să ardem cu focul inchiziției bălăriile ce se lăfăesc în holda noastră; o încercare de curățire pornită din ură, va ofili și mai mult grâul. Munca noastră va trebui să fie stăruitoare și sistematică. Înainte de toate va trebui să ținem seama, că oamenii incredințați păstoririi noastre, nu sunt o turmă anonimă, o masă omogenă, care poate fi tratată în complexul ei după aceleași legi de păstorie. Fiecare suflet omenesc e un ogor aparte, el necesitează altfel de plug, altfel de lucru și altfel de sământă decât acela a vecinului său. Și faptul acesta îngreunează într-o măsură neșpus de mare munca noastră. Dacă toate sufletele lăsate în grija noastră ar avea aceeași construcție și ar rezona la fel, atunci răspândirea cumințe și stăruitoare a învățăturilor divine din pragul altarului și o străjuire atentă a pașilor celor ce vânează pe seama diavolului sufletele omenesti, ar fi suficiente. Dar noi avem de ferit de neghină tot atâtea țărini, câte suflete are parohia noastră. Priveghiați!

„Priveghiați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită, că sufletul este deștept, iară trupul neputincios.“ (Mateiu 26, 41.)

Întăiu Satana încearcă să se apropie de păstoria turmei. Până suntem noi treji, nu se poate apropia de staul. De aceea caută toate mijloacele spre a adormi conștiința noastră. Și are atâtea mijloace! Odinioară vinul și carnea mielului pascal adormise pe Apostoli în grădina Ghetsimaniei; vom fi noi mai rezistenți decât Apostolii? Trupul nostru neputincios este țanța Satanei. În-

tocmai ca și lui Isus în pustie, el îmbie preoților mărire, bogăție și stăpânire; de câtă voință neînduplecată avem lipsă, ca să putem răspunde și noi cu vorbele Scripturii, ca și Isus: „Domnului Dumnezeuului tău te vei închina și lui singur vei slugi!“

Aceasta este prima ispită, ce se apropie de un preot, căutând să-i abată atențiunea de la chemarea lui adevărată: goana după bunuri materiale de tot felul. Desigur, preotul are o familie și e cea mai elementară datorie a lui de a se îngriji de necesitățile acesteia. Un preot, care nu e în stare să asigure mântuirea trupească și sufletească a fiilor săi cei după trup, cu atât mai puțin va putea răspunde la necesitățile de ordin moral, și nu arareori chiar și de ordin material, a fiilor săi duhovnicești. Dar sunt 24 ore în zi, ajung și pentru una și pentru alta. Hărnicia întru agonișirea celor de trebuință nu e un păcat; și Apostolul Pavel a făcut corturi. Dimpotrivă: această hărnicie, prin puterea educativă a exemplului, poate fi un foarte apreciat mijloc de propovăduire creștinească. Nici odată însă averea nu poate fi un scop în sine a preotului; pentru el există un singur scop, o singură țintă: Dumnezeu și împărăția lui. Căutându-o pe aceasta, toate celelalte ni se vor adaoge, — așa ne asigură bunul nostru Stăpân și de ce trebuie să ne îndoim tocmai noi, preoții, de aceasta?

Toată grija cea lumească, mărunță, apăsătoare, omorătoare de avânt spre cer, să o lăpădam. Alta să fie grija noastră; în calitate noastră de ostași a împărăției lui Dumnezeu, să o apărăm pe aceasta de atacurile tot mai vehemente și tot mai îndrăznețe a celui viclean. Priveghiați!

Dar există numai un singur mijloc de a ne putea ținea deschiși ochii ispitiți de somnul letargic al indolenței: rugăciunea. Contactul zilnic cu Cel de sus.

Prin acest contact conștiința noastră va rămânea vecinic trează, activă. El ne va inspira, între ori ce împrejurări, drumul ce trebuie să-l urmăm. Este doar' Calea, Adevărul și Viața.

„Priveghiați și vă rugați!“

Pr. Ion Goron.

☘ CONFERINȚE PREOȚEȘTI ȘI CERCURI RELIGIOASE ☘

Conferința de toamnă a preoțimii din protopopiatul Abrud.

Conferința s'a ținut la Abrud, la 5 Nov., cu tot acelaș program, cum fusese proec-tată în Valea-Dosului, unde din cauza defectării autobuzului de Abrud, preoțimea n'a putut sosi la vreme.

Preoții adunați aproape în număr com- plect, iau întâi parte la serviciul divin din biserica centrală, săvârșit de pr. Oct. Oni- ciu din Abrud-sat. La acest serviciu iau parte, pe lângă număroși credincioși, au- toritățile civile și militare, apoi școala nor- mală și cea secundară în frunte cu corpu- rile didactice și câțiva soldați.

Biserica foarte frumos renovată și zu- grăvită cu concursul Direcțiunii minelor din loc, face adevărată cinste protopopului P. O. D. Petru Popovici. Ce gest frumos din partea Dir. minelor din Abrud și cât ar fi de bine ca și celelalte direcț. similare să-l imiteze, scoțând din umilire biserica orto- doxă, dominantă a statului.

Predica o ține pr. Gh. Gligor din Căr- piniș, arătând importanța și foloasele muncii în ogrorul Domnului, ca și pe toate terenele.

Atât bogatul conținut cât și blânda ex- punere a acestei predici, a făcut plăcută impresie asupra auditorului.

Terminat fiind serviciul divin, păr. pro- topop face invocarea Duhului Sfânt, după care deschise ședința propriu zisă, printr'un înflăcărat discurs.

După acestea se alege biroul și se dă cuvântul prof. de religie din Abrud, dl N. Gavra, care își desvoaltă tema: „Cinstirea sărbătorilor și a Duminecilor de peste an.“ Într'o expunere clară și frumoasă se arată cum au fost instituite sărbătorile, însemnă- tatea lor, felul cum au fost cinstite și ți- nute de cei vechi și cum se țin de cei de azi. Se dau sfaturi și îndemnuri în legătură cu marea datorință de a cinsti sărbătorile. Publicul a rămas plăcut impresionat și de această conferință.

Terminată fiind ședința propriu zisă pen- tru popor, P. O. D. protopop aduce la cu- noștința auditorului, că P. Sf. Sa Episcopul

Nicolae Ivan dela Cluj, din prilejul aniver- sării celui dintâi deceniu al existenței Epar- hiei Clujului, a aflat de bine a distinge cu „brâu roșu“ pe câțiva preoți vrednici, și între aceștia se află și preotul din tractul Abrud, Gh. Popescu din Zlatna. Se cetește decretul de distingere, după care pr. Po- pescu mulțumește P. Sf. Sale și P. O. D. protopop, adânc mișcat de cinstea ce i se face la abia 9 ani de activitate pastorală.

Preoțimea trece apoi la școala medie, unde se ține ședința intimă asupra celor premerse și asupra rapoartelor despre ac- tivitatea fiecărui preot în legătură cu sta- rea religioasă morală din parohie.

Se constată, că atât predica cât și con- ferința au fost bine întocmite iar îndem- nurile dlui protopop atât de frumoase și binevoitoare, nu rămâne decât ca fiecare preot să le urmeze și pună în practică.

Din rapoartele preoților reese, că prin parohii și azi se văd urmele războiului, mai ales în scăderea bunei înțelegeri, în nepăsare față de cele sfinte și în nere- spectarea întru toate a sărbătorilor noi. Preo- țimea lucrează din răspuțeri la reînvierea și regenerarea sufletelor și dacă n'ar fi di- honia politică, roadele ar fi cu mult mai frumoase și revenirea la matcă cu mult mai repede. Nu știu când vor înțelege po- liticianii, că fac păcat strigător la cer, tur- burând pentru meschinele lor interese pa- cea și liniștea din sate? Altă piedecă a muncii desinteresate, pe care preoțimea o voiește și dorește, se constată a fi apoi prea puțina răsplată materială. Preotul ne- fiind asigurat pe ziua de mâne, trebuie să alerge, să muncească chiar în rând cu ță- ranul și azi, ca să-și poată ține familia conform cerințelor sociale și a poziției sale. Preoțimea acestui tract, mahnită fiind pen- tru desconsiderarea condamabilă a con- ducătorilor, — cari i-au luat și ajutorul de milă, ce l-a primit anii trecuți, — a în- tocmit chiar în conferință un memoriu că- tre Congresul preoțesc din Alba-Iulia, ce- rând o salarizare cinstită, conform împre- jurărilor în care e nevoită să trăiască și a promisiunilor ce i s'au făcut.

După ce se comunică mai multe ordine ale superiorității, între cari și reflexiile a- supra conferinței din anul 1928, ținută în

Zlatna, care se constată c'a avut program bogat și lucrările bine reușite, — P. O. D. protopop mulțumește participanților pentru oboseală și concurs, rugând pe Dumnezeu să binecuvinteze și ajute munca fiecăruia și în viitor.

Pr. Gh. Popescu,
secretarul confer. preoțești.

CRONICĂ

Pentru anul vechi și de anul nou.

Aproape întregă țara a intrat cu mari nădejdi în anul 1929, ca să-l încheie cu egale desnădejdi.

Pentru biserica noastră, amintirea anului trecut, va fi pururea întunecată de două mari lovituri, date în plin Bisericii noastre, votarea Concordatului și desființarea Ministeriului de Culte.

Amintire dureroasă ne-a lăsat agitațiunea nesocotită pe chestia serbării Sf. Paști și îndreptarea calendarului, transformate de politicieni în obiecte de agitație politică.

Amintiri cu păreri de rău, ne lasă moartea Inaltului Regent Gh. Buzdugan, iar în special pentru Cluj moartea timpurie a prof. Aurel Ciortea.

Cu toate relele, nedreptățile și durerile ce ni le-a adus, anul trecut are și câteva evenimente, pentru cari îi vom fi recunoscători că ni le-a prilejuit. Așa e aniversarea unui deceniu dela unirea națională, cu epocala cuvântare, slăvitoare de biserică și neam desrobitor, a I. P. Sf. Sale Patriarhul MIRON; apoi proiectarea și nădejdea zidirii Catedralei neamului; centenarul episcopiei Aradului; congresul național bisericesc cu cuvântarea dlui profesor Dr. Silviu Dragomir; congresul misionarilor și afirmarea demnă a preoției, în revendicările ei drepte, în cele două congrese ținute.

Viața eparhiei noastre, cu toate acestea, s'a scurs mulțumitor.

Zidirea Catedralei a progresat simțitor, ajungând cu zidul până la streșină, afară de partea altarului. Încă un an bun, cu ajutoare suficiente, și nădăjduim să fie complet ridicată, rămânând numai internul neisprăvit.

Prea Sfințitul nostru Stăpân, în deplină vigoare de muncă și sănătate, ajutat de bunul Dumnezeu, a sfințit o serie de biserici nou zidite și a făcut vizitațiuni canonice pline de manifestări de dragoste și alipire față de biserică și conducătorul ei.

În cei zece ani de păstorire, a vizitat aproape întregă eparhia.

*

Față de anul nou trebuie să fim optimiști, căci așa e obiceiul și nădejdea de mai bine se cuvine să o aibă fiecare creștin, încrezător în ajutorul lui Dumnezeu.

Dorim dela anul ce vine pace și bună învoire între oameni. Fiindcă greutățile pământești prea greu apasă pe umerii slujitorilor altarului, dorim ca proiectul de lege al salarizării clerului, cu cari guvernării ne amăgesc de câțiva ani, să se transforme odată în lege, ca prin ea cei îmbuibăți să fie scoși din îmbuibare și apropiați de cei năcăjiți, pe cari să-i scoată din mizerie, în deosebi pe cei cu familie numeroasă.

Tot acest an ne va aduce bucuria sărbătoririi unui deceniu dela reînvierea eparhiei noastre, a unui deceniu de archiepiscopie și 75 ani de viață, atât de bogată în fapte ce vor rămânea, a Prea Sfințitului nostru Stăpân, Episcopul Nicolae Ivan.

Ne doare că sgârzenia tuturor celor ce s'au pârândat la cârma țării, a întârziat terminarea zidirii catedralei până în acest an, lipsindu-ne astfel de bucuria îndoită de a serba aceste aniversări deodată cu sfințirea catedralei. Dacă n'a fost dat să se sfințească în al zecelea, nădăjduim să o vedem gata de sfințire cel mult în al doisprezecelea an.

d. a.

Predică în biserica catedrală din Cluj. Duminecă, în 29 Dec. c., va predica C. Sa pr. I. Cociuban, paroh în Cluj, iar Miercuri, în 1 Ianuarie 1930, va predica P. C. Sa N. Vasiu, protopopul Clujului.

Societatea „Credința Ortodoxă“ a student. dela Academia teologică din Cluj, va organiza două concerte urmate de serate dansante, în seara zilelor de 26 Dec. c. (în Huedin) și 29 Dec. c. (în Luduș), în ambele locuri cu concursul Societății Femeilor Ortodoxe Române din aceste două orașe. În cadrul concertelor va ținea o con-

ferință dl Dr. I. Vască, decanul Academiei teologice. Doi studenți teologi vor declama iar corul, condus de dl prof. Dr. V. Petrașcu, va cânta un bogat repertoriu de cântece alese. Veniturile realizate vor fi destinate pentru scopuri culturale.

Alegerea de protopop din *Tâgul-Lăpușului* a fost anulată în ședința plenară a Veneratului Consiliu eparhial din 18 Decembrie c., — neîntrunind nici un candidat majoritatea absolută a voturilor, — la cererea *unanimă* a fruntașilor intelectuali din parohia centrală. La timpul său se va publica concurs nou, — iar cu agendele oficiului protopopesc a fost încredințat — tot la cerere — preotul *Nicolae Gherman* din Rohia. — În urma acestor dispoziții, luate unanim, a fost desărcinat, la propria cerere, administratorul protopopesc Zaharie Man, trecut definitiv la Dej.

Inaugurarea „Bisericii Studențești“
Congresul studenților universitari creștini, ținut la Craiova, la începutul acestei luni, a hotărât ca la fiecare universitate să se facă câte o capelă sau biserică, unde studenții să-și poată afla hrana sufletească religioasă. La București această hotărâre a și fost tradusă în faptă, prin inaugurarea bisericii Sf. Anton, din piața de flori, ca biserică studențească. Studenții au mers la biserică în corpore, cu steaguri. Sf. Liturghie a fost oficiată de P. Sf. Sa Archiepreul Tit Simedrea, rostind o frumoasă predică. A asistat și rectorul universității, dl N. Iorga, care și-a arătat mulțumirea că studenții și-au îndreptat privirile spre biserică, lăcaș de înălțare sufletească și de viață curat românească. — Acelaș lucru se va face în curând și la Iași și Cernăuți, unde se află mai multe biserici. La Cluj este un bine venit prilej de a se pretinde transformarea bisericii universității în biserică ortodoxă, lucru ce demult s'a făcut, dar fără rezultat.

Redacționale. Numărul viitor al foii noastre va apare cu data de 5 Ianuarie 1930, ca numărul 1 al noului an. În acel număr vom deschide o nouă rubrică — de o față — care va fi scrisă de către studenții noștri în teologie dela Academia Teologică din Cluj. Ne bucurăm că viitorii noștri candidați de preoție, se pun în acest chip în

corespondență spirituală cu viitorii lor colegi deja lucrători în via Domnului.

Călătoria cu reducere pe C. F. R.
Între Ministeriul finanțelor și Regia autonomă a C. F. R. a intervenit următoarea convenție privitor la călătoria cu reducere a funcționarilor publici: Calea ferată se obligă a transporta cu 50 la sută reducere și plată efectivă: a) toți funcționarii statului, câte 12 călătorii simple anual; b) soțiile și copii minori ai acestora, câte 6 călătorii simple anual; c) pensionarii statului, soțiile și copii minori, câte 6 călătorii simple anual. Toate aceste călătorii se vor face pe bază de carnet de identitate.

Vor mai beneficia de 50% reducere și elevii școalelor statului și studenții școalelor superioare, când merg la familie și se întorc în și din vacanță. — De aici înainte martorii, informatorii și inculpații nu vor mai avea călătoria gratuită, ci vor plăti bilet întreg, de către cei cari reclamă prezentarea lor. (Cu această măsură se vor mai împuțina procesele).

De aici înainte C. F. vor suporta numai transporturile membrilor Casei Domnitoare și membrii Inaltei Regențe. Pentru vagoanele ministeriale se va plăti 4 Lei osia klm.

Mulțumită publică.

Pentru biserica ort. rom. din Praid, au binevoit a dona obiecte și bani:

Biserica grecească din Brașov, prin dl protop. Blaga: 1 Epatrafir, 1 Felon, acopereminte pentru Sf. Daruri și o icoană. Biserica din cetate, prin dl protop. Mereș: 1 Stihar, 1 Epatrafir, 1 Felon, 1 pereche mânecare, 1 brâu, 1 iconiță și acopereminte pentru Sf. Daruri. Dna Maria Savu, Brașov: 1 sfeșnic de argint și 1 candelă de argint. Dl prof. Nic. Oancea, Brașov: 1 iconiță și o acoperitoare pe tetrapod. Dl Vas. Rusu, Brașov: 2 icoane. Dl căpit. Traian Mihail, București: 2 mânecare. Dna Parasch. Butu, Ploești: 1 candelă de argint. Dna Maria Dr. Lampadaride: 1 candelă de argint. (Toate acestea s'au adunat prin străduința dlui T. H. Lupan, contabil la Salina Praid). Dl Stel. Popescu, dir. ziarului „Universul“, București: Sf. potir și accesorii. Dl Dragoș G. Georgescu și Crânguța Chirovici, Salinele

Praid: 1 icoană. Dl Nic. Dumitrașcu, șef de gară, Praid: 1 icoană. Dl I. Jurcu, plut. maj. grăn., Praid: 1 icoană. Dl N. Mărginean, propr., Praid: 2 prapori. Dl Ing. Iz. Popescu, dir. Salinei Praid: 3 perdele. — Direcț. R. M. S. Praid, pentru biserică și preot, cheltueli de amenajare 32.500 Lei.

Minist. Cult. și Art. 20.000 Lei; Dir. R. M. S. 15.000 L.; Dl L. Ghilezan 10.000; Dl Ing. Dir. I. Popescu și Banca populară „Comoara“ din Slănic-Prahova, câte 2000; Dnii Nic. Dumitrașcu și Alex. Mărginean, câte 1000; Dnii plut. maj. V. Sorina, Mih. Mărginean, Banca „Albina“ Sibiu, Ziarul „Universul“, Societ. anonimă pentru distr. petrolului, N. Jurcu, plut. maj. și Mecanic Chivulescu, câte 500; dnii Ștef. Proștean și Aurel Rotar, câte 300; dl Nic. Hâncu și Inst. de cred. „Victoria“ Arad, câte 200; dnii Ing. G. Găvănescu și Locot. G. Despa, câte 100; cu ocazia sfințirii bisericii noastre s'au adunat 13.115 Lei.

În numele credincioșilor din Praid, exprim și pe această cale cele mai calde mulțumiri tuturor donatorilor.

Praid, la 30 Nov. 1929.

Pr. Emil V. Sămărghițan.

	PARTEA OFICIALĂ	

CONSILIUL EPARHIAL ORT.-ROM. DIN CLUJ

Nr. 7971/1929.

Către toate Oficiile protopopești și parohiale.

Se aduce la cunoștința P. On. Oficii protopopești și a On. Oficii parohiale, că On. Minister al Cultelor, având în vedere dispozițiile Art. 24 al Legii pentru regimul general al cultelor, promulgată cu Înaltul Decret Regal Nr. 1093 din 12 Apr. 1929 și publicat în Monitorul oficial Nr. 89 din 22 Aprilie 1929, până la promulgarea Regulamentului de aplicare a acestei legi, a trimis tuturor Prefecturilor din țară o „Decisiune“, prin care amănunțit arată datele și drepturile în special ale sectanților de diferite nuanțe.

Ori de câte ori aveți nedumeriri în ce privește sectele permise și nepermise și mai ales propaganda ce fac ei pretutindenea, Vă îndrumăm a consulta acele „De-

cisiuni“ și a face rapoarte și plângeri și către Prefecturile respective, în sensul și cu provocare la acele „Decisii“, ca astfel Prefecturile, respective organele lor, să dea tot concursul legal bisericii noastre atacate de sectanți, cari nu sunt altceva decât „comuniști religioși“, distrugători de stat și biserică.

Cluj, la 12 Decembrie 1929.

Consiliul Eparhial.

Nr. 7994/1929.

3—3

CONCURS

Consiliul eparhial ort. rom. din Cluj, ca administrator al fundațiilor puse sub chiveșnisirea sa, prin aceasta publică concurs pentru distribuirea bursei din fundațiile următoare:

1. O bursă de 1000 Lei din fundațiunea „Cologiana“, pentru un tânăr student din protopopiat. Abrud sau Munții-apuseni.

2. Trei burse de câte 2000 Lei și una de 1500 Lei din fundațiunea „Dumitru Manovicu“, pentru tineri elevi de liceu sau aplicați la meserii, de pe teritoriul protopopiatului Abrud și Câmpeni.

3. O bursă de 1400 Lei din fundațiunea „Zeno Popescu“, pentru un elev dela școlile din Reghinul-săsesc.

4. O bursă de 1000 Lei din fundațiunea „Petru și Lucreția Cadar“, pentru un tânăr ort. rom. din Lunca-Bradului, dedicat pe carieră industrială.

5. O bursă de 625 Lei din fundațiunea „Moga“, pentru studenți dela facultatea de drept sau filosofie.

Bursele se vor conferi pe bază de cereri, înaintate acestui Consiliu, în termen de 30 de zile dela prima publicare a concursului.

La cerere se vor alătura:

1. Estras de naștere.
2. Atestat școlar.
3. Certificat de moralitate.
4. Dovadă dela oficiul parohial din localitatea domiciliului, că este avizat la ajutor.

Cluj, la 26 Noembrie 1929.

Consiliul Eparhial.